

Alla är barn i början

Upp i luften svävade färgglada såpbubblor. Vi sprang efter för att fånga dom när dom dansade bort i vinden. I varsin gunga sparkade vi av oss skorna och sträckte benen ända upp i himmelen och fötterna kom nära solen. Hela livet kom nära. Och vi sjöng när vi cyklade fram på vårens första asfalt och fick vind i håret.

Och sången var nära, för sången hade inga noter. Det var lätt att sjunga ut. Och det var lätt att dansa. Dansen som inte har färdiga steg och blir bara rätt hela tiden, hur man än gör. Skrattet var nära och rädslan och allt kunde grätas ut. Även när det var ett olämpligt tillfälle.

Och fröken ringde i den stora klockan och rasten var slut. På katedern satt en grå pennvässare som malde sönder tystnaden och blyertspennor. Och fröken klistrade guldstjärnor i våra skrivhäften, där bokstäver balanserade på blåa sträck och Janette fick två stjärnor i kanten. Tommy fick ingen för han hade myror i sina byxor och kunde inte sitta still. Till slut sprang han hem i bara strumporna för nu var det på riktigt. Och såpbubblor spricker när dom landar.

Vi lärde oss att bita ihop. Och man får svälja många gånger innan gråten har förstått, att den inte är välkommen ut. I alla fall inte här. Du får vänta tills du är ensam, du är ju stor nu. Men Tommy kunde inte svälja flera gånger.

Vi hade gymnastik och stod på led i sockiplast framför tunga mattor som var gråa och luktade 40-tal och flickorna hade gymnastikdräkt och frös. Vi slog kullerbyttor men Kristna var tjock och välte efter halva. Vi hoppade bock och sen spelade vi gränsbrännboll. Tomas och Joakim fick välja lag och Klas blev vald först, för Johan var sjuk. Kristina blev vald sist och brändes först och skämdes.

Vi hade musik och spelade Spanien efter noter och pojkarna blåste för hårt i sina blockflöjtar så det tjöt, fast inte Lars, för han var kammad och hade stickad väst. Men alla flickorna blåste försiktigt. Och flickor ritade blommor med flickfärger. Och pojkar ritade bilar.

Och vi lärde oss att sjunga rätt. Men ingen ville längre sjunga ut. Och Magnus Bäckman sa att det var barnsligt att gunga och att blåsa såpbubblor och alla höll med Magnus Bäckman för han gick i fyran och hade jeansjacka och vita träskor. Och ingen ville få Magnus Bäckman emot sej, eller fröken. För ingen vill stå alldeles ensam.

Och vi lärde oss att ljuga och snart trodde vi på lögnen och det blev sant. Att det var farligt att komma för nära. Det kunde bli fel och då fick man stå där, alldeles ensam. Och Magnus Bäckman kunde säga dra åt helvete din jävel och vi lärde oss att ingen hjälte ser in i ögonen och säger ”jag tycker om dej” och kramas länge och hårt för hjältar är starka och James Bond kramar bara flickor i sängen, när dom är nakna. Och pojkar och flickor blev rädda för varandra och titta bort. Och när det blev dags att mötas drack vi droger och träffades på helgen och kände oss starka som hjältar.

Och vi hade lärt oss att livet är farligt om det kommer för nära, vi lärde oss att hålla livet på betryggande avstånd. Vi lärde oss att bli som folk. Alla är vi barn i början, men varför bara i början?